

[Indenrigsministeren]

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger i øvrigt til det, der er kommet frem i debatten her i dag, men i anledning af et spørgsmål fra hr. Grove og hr. Tyroll vedrørende prioriteringen af det forebyggende arbejde i forhold til andre sider af sundhedsvæsenet henviser jeg til den del af åbningstalen, som giver tilsagn om, at regeringen agter at fremkomme med forslag om prioriteringsråd og forebyggelsesråd, hvorved man er i stand til her i folketinget at kunne gå videre i de drøftelser, som man tidligere har haft.

Må jeg sige om antallet af sygeplejersker, som udnytter uddannelsen, at efter det for mig oplyste er det sådan, at praktisk taget alle, der gennemfører en sygeplejerskeuddannelse, også benytter den. Når det, som hr. Bernhard Baunsgaard rigtigt anførte, er sådan, at det antal personer, man har brug for for at kunne fylde et vist antal stillinger, er meget højere, op til 50 pct. højere, så hænger det sammen med den høje frekvens af deltidssansatte, ikke mindst inden for de uddannelsesområder, vi taler om her.

Jeg skal i øvrigt med hensyn til flaskehal-sene i disse uddannelser gentage, at dette er ikke alene et spørgsmål om økonomi, det er også – og måske først og fremmest – et spørgsmål om at finde nødvendige praktikmuligheder, det er et spørgsmål om at have det tilstrækkelige antal lærere til at gennemføre disse uddannelser, og, det vil jeg også lægge vægt på, det er et spørgsmål om den rigtige geografiske placering af uddannelserne. Det er ikke ud fra samfundshensyn lige-gyldigt, om en udvidelse af uddannelserne finder sted i Jylland eller den finder sted i hovedstadsområdet. Nogle af de uddannelser, jeg omtalte i mit første indlæg, ergo- og fysioterapeutuddannelserne, har de helt store mangeltal i det jyske område. Det er derfor, de bestræbelser, jeg vil gøre mig for at udvide disse uddannelser, primært sigter imod denne del af landet. Al erfaring viser, at hvis man udvider eller opbygger en uddannelse i en bestemt geografisk del af Danmark, så opnår man det bedste resultat, hvis dette sted falder sammen med det sted, hvor mangelen på de pågældende personalegrupper er størst.

Lad mig give den konkrete oplysning med hensyn til uddannelse af sygehjælpere – det er en af de kategorier, som flere har henvist til at der er en betydelig mangel på – at fra 1976 og op til i dag, hvis man realiserer de

seneste af de planer, som vi har kendskab til, og de beslutninger, vi har kendskab til, så vil uddannelsestallet være steget med ca. 400. Vel, det løser ikke hele problemet, men det viser blot, at vi er på vej til at finde en løsning også på den del af problemet.

Pilgaard Andersen (FP):

Blot et par bemærkninger til fru Lilli Gyldenkilde, som betvivlede fremskridtspartiets socialpolitiske indstilling. Kan fru Lilli Gyldenkilde nævne ét eneste sted, hvor fremskridtspartiet ikke har været positivt indstillet, når det drejer sig om sociale områder? Det tror jeg nok fru Lilli Gyldenkilde vil få meget, meget store vanskeligheder med. Fru Lilli Gyldenkilde vil kende vores indstilling, hvis hun har læst vores besparelsesforslag. Vi har selvfølgelig en række, og hvis fru Lilli Gyldenkilde kun er kommet til en hundrede stykker, så kan det godt være, hun skal lidt længere frem for at finde dem vedrørende det socialpolitiske område.

Jeg synes, det var interessant at få at vide, at når SF skulle have det til at hænge sammen rent økonomisk, så havde de ét sted, de kunne spare. Det var på militæret. Prøv at lægge sammen, hvad det koster at opfylde de krav, som SF har rejst i lovforslag osv. her i folketinget. Det er meget, meget store beløb, det drejer sig om. Lad os se den sammenhæng. Lad os få et finanspolitisk oplæg. Det kan SF ikke præstere.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal bare lige kort sige til hr. Bernhard Baunsgaard og til ministeren, at jeg er enig i de bemærkninger, der faldt foranlediget af kristeligt folkepartis ordførers udtalelse om spild af uddannelser. Det var noget af det, jeg ikke nåede før.

Jeg er ked af, at ministeren ikke vil sige os blot en lille smule om, hvordan vi klarer problemerne med amter og kommuner. Skal vi herinde sidde og se på, at der ikke kan lovgives, fordi det er et amtsligt eller et kommunalt anliggende, når man ikke opfylder sine forpligtelser derude? Det gælder ikke kun på dette her, men især på et andet område. Kan man da slet intet gøre herindefra? Vi kan jo komme ud i nogle situationer, hvor andre love får nogle virkninger på grund af, at kommuner og amter ikke opfylder deres for-